

Осамдесет година од страдања свештеника Луке и Уроша Поповића и црквењака Јаблана Раковића

На дан када прослављамо Св. Теодора Стратилата и Св. Саву Другог, 21/8. фебруара, у Храму Светих апостола Петра и Павла у Тутину, служена је Света архијерејска литургија, а потом и парастос свештеницима Урошу и Луки Поповић и седамнаестогодишњем младићу Јаблану Раковићу.

Поводом обележавања осамдесете годишњице страдања свештенослужитеља Луке и Уроша Поповића и младића Јаблана Раковића, Свету архијерејску литургију служио је Његово преосвештенство Епископ рашко-призренски г. Теодосије, уз саслуживање свештенства новопазарског, митровичког, приштевског и призренског намесништва и уз присуство великог броја верника.

Након прочитаног Јеванђеља, Епископ Теодосије се обратио верном народу, беседећи о овим дивним угодницима Божијим, са молитвом Господу да и малобројни Срби на овим просторима сачувају веру, своје име и постојање, руководећи се жртвеном љубављу свештеноченика Уроша, Луке и Јаблана,

преноси Епархија рашко-призренска и косовско-метохијска.

О томе како је обележена осамдесета годишњица, као и о самом страдању ове тројице мученика, за Радио Светигору говорио је парох добрињски у Тутину јереј Влајко Гођевац.

Отац Влајко је у разговору са Слободанком Грдинић, поручио да им је жеља да се обнародује мученичко страдање свештенослужитеља Луке и Уроша Поповића и младића Јаблана Раковића, и да ће, ако Бог да, ова годишњица и литургијско сабрање бити увод у њихово увођење у Диптих Светих.

Отац Урош Поповић парох добрињски у Тутину рођен је 1897. године у Азанима (Беране) у свештеничкој породици која је дала преко четрдесет свештеника Српској православној цркви. Завршио је Богословско-учитељску школу у Призрену, оженио се Олгом, Господ им је подари петоро деце: Душана, Милорада, Јелицу, Милицу и Лепосаву.

Отац Лука Поповић парох суводолски рођен је 1890. године у Сувом Долу (Пештер) од оца свештеника Милутина и мајке Марије. Његови корени су од азанске свештеничке породице Поповића одакле је и о.Урош. Завршио је Богословско-учитељску школу у Призрену, а за свештенички чин припремао се још и у Пећкој патријаршији. Као регрут учествовао је у првом светском рату, био је рањен у првим ратним окршајима да би потом отишао на лечење у Француску. Оженио се Марицом рођ. Чукановић, имали су шесторо деце: Жарка, Добрилу, Олгу, Градимира, Горицу и Владету. Постављен је за пароха суводолског 1926. године.

У току јесени 1942. године муслимански фанатици под командом Салка Ганевића спремали су ликвидацију оца Луке и његове породице. Ликвидацију су покушали да изврше на Св. Луку 1942. године.“Опколили су кућу свештеника и уз претњу споља бацили су бомбу у спаваћу собу где је спавала породица, тешко је рањена у главу и руке попадија Марица.Чим је јутро свануло отац Лука је са породицом напустио свој многовољени Суви До и своју парохију. Гостопримство је нашао код оца Уроша пароха добрињског у Тутину. Када је о. Лука избегао у нешто безбеднији Тутин који је у то време био под албанском цивилном влашћу, и италијанском војном, у његову кућу се уселила команда Салка Ганевића, која није одустајала од ликвидације свештеника. Тешко рањену попадију Марицу и јако обневиделог оца Уроша лечио је италијански војни лекар др. Ривера. Он је планирао са италијанском командом и породицама свештеника да их све војним санитетом пребаци до Рашке.

На изненађење италијанске војске и мештана осванула је крвава недеља у Тутину 21. фебруара 1943. год. У Цркви Светих апостола Петра и Павла између 8-9 часова хицима бандита Салка Ганевића у току Свете литургије убијени су свештеници Урош и Лука, а са њима и седамнаестогдишњи црквењак Јаблан. Поред многих удараца кундацима подносили су и бол живог угљевља које је вађено из кадионице и стављано им у уста. Када је народ чуо пуцњаву позвао је италијанске војнике који су дошли у цркву са народом и затекли беживотна и унакажена тела свештеника у одеждама и црквењака, а убице су после овог гнусног злочина побегле.

Мученици су сахрањени испред олтара тутинске цркве из 14. века. Док је трајао обред опела са брда над клисуром Видрењака чули су се слављенички плотуни убица и њихових присталица. После страдања свештеника и црквењака уследило је и велико страдање српског народа Штавичког среза, сав народ је протеран са огњишта, а више стотина Срба је убијено.

mitropolija.com